

TRUMSĖ KLASIKĄ

atnaujinti naujoje versijoje

Janice Preston

ARISTOKRATŪS SUZADĖTUMAS

*Taip ilgai
laics iškeičiau*

Knygute.lt

Janice Preston

**TAIP ILGAI
TAVĖS IEŠKOJAU**

Trijų knygų serija
„Aristokratų sužadėtuves“
Pirma knyga

Versta iš: Janice Preston, Cinderella and the Duke,
2017

© Janice Preston, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštinio leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės
sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1099-1

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2025

- Ak, po galais!

Avys lakstė aplink Rozalindą Alen nekreipdamos nė menkiausio dėmesio į atvirus vartus, vedančius į pievą, kurioje rupšnojo likusi bandos dalis. Apsisukusi Rozalinda pamatė, kaip jos lekia tolyn.

- Kvaili gyvul...

Staiga ji užsičiaupė pamačiusi besiartinantį raitelį ant juodo žirgo. Nepažįstamą raitelį. Rozalinda instinktyviai stipriau apsisiautė šaliu. Na, gerai bent tiek, kad pamačiusios raitelį avys apsisuko ir pasileido link jos. Rozalinda plačiai išskėtė rankas ir pamojo lazda, kurią anksčiau mėtė Hektorui bandydama jo padedama suvaryti avis pro atvirus vartus. Šįkart avys pačios pasuko pro juos. Garsiai bliaudamos nušuoliavo į tolimąją aptvaro dalį ir prisijungė prie kitų bandos avių. Šias nuo pabėgimo saugojo Rozalindos šuo Hektoras. Šaunusis šunelis vis dar tupėjo ten, kur ji jam nurodė.

Rozalinda įsirežusi patraukė vartus. Šie ant vienintelio vyro svyravo kaip koks girtuoklis.

rozalinda po pažastimi prispaudė lazda, sunkiai atkėlė vartus ir nuvilko juos per purvą. Tik juos užšovusi prisiminė savo vėjavaiškią išvaizdą. Ji juto nenumaldomai artėjantį raitelį, tad tyliai besikeikdama timpltelėjo sijonus. Išsiruošusi pasivaikščioti pasikėlė sijonus ir užsikišo juos už diržo taip, kad jie siektų blauzdų vidurį. Nenorėjo, kad audinys išsipurvintų. Be senojo piemens Tomo, per savo pasivaikščiojimus ji dar niekada nieko nesutiko. Dabar – gerokai per vėlai – prisiminė, kad iš Londono į medžioklę atvykę džentelmenai apsistojo neseniai įsigytame Halsdono dvare. Anksčiau tą dieną ji girdėjo medžioklės ragą, bet jau buvo spėjusi apie jį pamiršti... Turbūt šis vyras iš tos grupelės.

– Ak, ne, nereikia pridenginėti tų dailių kojyčių, širdede, – tylą pertraukė garsus balsas. – Po sunkios dienos vyrui į naudą pamatyti tokį gundantį vaizdelį.

Už nugaros nutilus žirgo kanopų dundesiu Rozalinda įsitempė. Pilve ėmė rangytis baimės kirminas. Po jos šeimos patirties su Nelės globėju seru Piteriu Tedlou ir jo pakalikais Rozalindos nenustebintų ir baisiausias vadinamųjų *aukštuomenės džentelmenų* elgesys. Visa laimė, kad jos įseserė Nelė jau nebegyvena

Stouni Ende. Anksti tą rytą ji jų šeimos karieta išvyko į Londoną pas tetą. Ledi Glenločri padės jai pasiruošti debiutui viešumoje. Reikia tikėtis, kad iki pokylių sezono pradžios įseserė bus saugi tetos globoje.

Halsdono dvaro svečiai tikrai nepažins Rozalindos ar jos brolio Fredžio – juk jie nebendravo su svarbiais asmenimis. Bet Nelė – visai kita kalba. Nežinia, su kuo ji susipažino svečiuodamasi pas vis kitus giminaičius.

Rozalinda stengėsi nusiraminti. Pagaliau baigusi tvarkytis sijonus atsisuko į raitelį. Hektoro pagalį laikė paslėpusi sijono klostėse. Delne spaudžiama kieta žievė teikė pasitikėjimo. Džentelmenas buvo aukštas, tamsaus gymio, aristokratiškų veido bruožų. Vyro oda buvo neįprastai tamsi. Įžūliai išdidus jis sėdėjo balne ant prakaituoto juodo žirgo. Dailiai sudėtos lūpos buvo išlinkusios į šypseną, bet ji nepalietė vyro akių – tamsiausių Rozalindos kada nors regėtų. Medžiotojas vertinamu, šaltu žvilgsniu nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. Veriama tokio žvilgsnio Rozalinda pasijuto pažeidžiama, dar labiau įsitempė.

- Laba diena, pone.

Aukštai iškėlusį galvą Rozalinda nuskubėjo pro žirgą ir jo raitelį. Tikėjosi pasiekti į namus

edantį takelį. Pastangos pasprukti žlugo. Staiga apsukęs žirgą vyras užtvėrė jai kelią. Atsidūrė taip arti, kad Rozalindos šnervės pripildė gyvulio kvapo. Nuo prakaitu išpiltos žirgo odos sklindantis karštis plūstelėjo į veidą.

- Ne taip greitai, meilute, - raitelio balsas buvo kandus, akys įdėmios. - Aš tenorėjau prisistatyti, - vyras kilstelėjo skrybėlę. - Entonis Laskalis jūs... *paslaugoms*.

Išgirdus saldžią netiesioginę užuominą Rozalindai suspaudė skrandį.

- Esu naujasis Halsdono dvaro savininkas, - tęsė Laskalis. - O jūs esate...

- Ponia Prais, - visa laimė, kad persikėlusį į Bakingamšyrą ji buvo priversta apsimesti našle. Netikra tapatybė suteikė drąsos. - O dabar, jei man atleisite... - Rozalinda dar kartą pabandė apeiti Laskalio žirgą.

Vyras ir vėl apsuko juodį užstodamas jai kelią. Sugriežusi dantimis Rozalinda piktai dėbtelėjo į nepageidaujamą draugiją. Kai vyras ištiesė ranką link jos šalio, ji staigiai atsitraukė. Pasiruošusi smogti užsimojo lazda, tačiau staiga prisiminė Hektorą. Šunelis, be abejonės, kantriai laukia jos komandos. Pagalvojusi apie

Laskalio laukiančią staigmeną ji viduje nusišypojo. Įkišusi į burną du pirštus šaižiai sušvilpė.

Už nugaros į žemę sudunksėjo letenos. Greitai Hektoras jau stovėjo šalia ir pašiaušęs kailį urzgė gindamas šeimninę. Šios veislės šunys prieš daugelį metų Airijoje buvo išvesti vilkų medžioklei. Hektoras buvo didingas šuo. Jo galva siekė Rozalindos klubus. Laskalio žirgas pirmiausia neryžtingai žingtelėjo šonan, paskui atlošęs galvą metėsi priekin iš susierzinimo mosuodamas uodega. Raitelis išbalo, išpūtė akis ir tvirtai suspaudė lūpas. Rozalinda buvo patyrusi jojikė ir juto, kad juodis taip audringai sureagavo ne tik dėl Hektoro pasirodymo. Ne ką mažiau jį suerzino į vadeles įsikibusios nervingos šeimnininko rankos.

Juk Laskalis po viso šito tikrai jai nebetrukdyt?

- Tylos, pone!

Hektoro urzgimą užgožė kimus balsas. Staiga stojo gūdi tylą. Per visą tą sąmyšį Rozalinda pražiopsojo dar trijų raitelių pasirodymą. Ji dar labiau sunerimo. Net Hektoras neatsilaikys prieš keturis piktybiškai nusiteikusius vyrus. Rozalinda įsikibo į jo antkaklį - labiau ramindama save, nei norėdama šunį sulaikyti. Jo

malšinti visai nereikėjo, nes sureagavęs į įsakmią komandą stovėjo tylus, tik įdėmiai spoksojo į Laskalį. Rozalinda susikaupusi bandė sulėtinti pašėlusį kvėpavimą. Stengėsi apsimesti, kad yra rami. Iš tiesų keliai virpėjo.

- Ar dar toli iki dvaro, Entoni? - glaustai paklausė vidurinis iš trijulės - vyras tarsi iš marmuro iškaltais veido bruožais, plačiais pečiais. Išdidus aristokratas. Ant savo milžiniško bėrio jis sėdėjo gracingai, tarsi gimęs jodinėti. Jo raumeningos šlaunys buvo aptemptos purvu nutaškytomis kelnėmis, pirštinėtos rankos kasdieniškai ilsėjosi ant balno gugos. Griežtus veido bruožus sušvelnino dailiai išlenktos lūpos. Jo akys buvo įspūdingos sidabriškai pilkos spalvos. Kartais jas paslėpdavo sunkūs vokai, virš jų ryškėjo tamsūs tiesūs antakiai. Vyro plaukai, kiek buvo įmanoma juos pamatyti po skrybėle, buvo labai tamsūs, beveik juodi.

Rozalinda girdėjo garsų savo širdies plakimą, delnai ėmė prakaituoti. Ji sunkiai nurijo gerklėje užstrigusį gumulą ir iškėlusį smakrą atkakliai stengėsi nusišluoti juntamą paniką.

- Maždaug pusantro kilometro ta kryptimi, - Laskalis mostelėjo botagu.

- Tokiu atveju verčiau jokime. Darosi vėlu. Nežinau kaip kiti, bet aš pavargęs ir alkanas.

Jei tikrai nori leisti laiką *tokioje* medžioklėje, man rodos, reikėjo likti Londone. Neabejoju, kad grobis ten ne toks atsargus.

Tai taręs vyras nužvelgė Rozalindą, ir ji akimirksniu pajuto jam trauką. Šio jausmo nenumalšino net arogantiškas jo žvilgsnis. Juk jis net nesivargino dirstelėti jai į veidą. Vyro abejingumas žvelgiant į purvinus jos batus ir nuėsiotą aprangą kėlė apmaudą, bet jo žodžiai ir balso tonas ramino. Juk toks vyras tikrai nenusisuks nuo į bėdą patekusios moters?

O tada vyro dėmesys pagaliau nukrypo į jos veidą. Rozalinda pajuto subtilų jo laikysenos pokytį. Sidabriškos akys prisimerkė ir smigo į josios su tokia jėga, kad kažkas jos viduje ėmė vartytis. Rozalinda pajuto, kaip kaklu link skruostų kyla raudonis. Nors ji ir bjaurėjosi panašiais į jį, negalėjo paneigti, kad vyras tikrai patrauklus. Kad ir kaip stengėsi, Rozalinda niekaip nesugebėjo atplėšti nuo jo akių. Net kai lėta supratinga šypsena kilstelėjo jo lūpų kamučius ir privertė jos kraują virti.

Nepažįstamojo kerus išsklaidė Laskalis. Pagaliau suvaldęs žirgą jis sustabdė jį tarp Rozalindos ir kitų vyrų. Dabar ji iš trijulės matė tik sustojusįjį iš dešinės pusės. Šis vyriškis nusiėmęs skrybėlę atidengė tankius rudus plaukus

ir šokoladines akis.

- Jūs trys jokite į dvarą, - paragino Laskalis. - Ilgai neužtruksiu. Paprasčiausiai noriu pasižnekučiuoti su žaviąja ponija Prais.

Rudaplaukis vyriškis pasibjaurėjęs jį nužvelgė.

- Palik ją ramybėje, Laskali, - meldė jis. - Lažinuosi, kad aplink netrūksta entuziastingų moterų. Nepanašu, kad ji būtų viena jų.

- Ach, bet juk tai ir vilioja, mano brangus Stentonai. Pastebėjau, kad man patinka ne visai sukalbamos mergiotės. Medžioklė tampa įdomesnė, o jos vaisiai - saldesni. Supranti?

Nuo tokių vyro kalbų Rozalindai pasišiaušė oda. Kaip jis drįsta taip apie ją kalbėti? Atrodė, lyg jos čia nė nebūtų. Mergiotė, kurgi ne.

Laskalis patenkė galvą. Šypsodamasis nenuoširdžia šypsena vertino Rozalindą tamsiomis ledinėmis akimis.

- Žinok, visada gaunu ko panorėjęs, - pridūrė jis.

- Išvesk jį iš čia, Stenai, - tyliai nuskambėjo grėsmingi žodžiai, ištarti hipnotizuojančių sisdabriškų akių savininko.

Stentonas paragino žirgą, prisigretino prie Laskalio ir nukreipė jo žirgą Halsdono dvaro

bryptimi. Traukdama už antkaklio Hektorą Rozalinda pasitraukė jiems iš kelio.

- Jokime, Laskali. Vesk tu, - jodamas pro šalį Stentonas metė Rozalindai apgailėstaujantį žvilgsnį ir palenkė skrybėlę.

Bet Laskalis piktai suniurnėjęs apsuko žirgą ir užsipuolė likusius du vyrus.

- Neturit jokios teisės...

Jų pyktis aiškiai buvo nukreiptas į vyrą sidabriškėmis akimis, bet pirmasis žirgą paragino trečiasis vyriškis. Jis buvo dailus, kaštoniniais plaukais ir žaliomis akimis. Vyras buvo toks panašus į džentelmeną sidabriškėmis akimis ir kiek mažiau į Laskalį, kad Rozalindai nekilo abejonių, jog juos sieja giminystės ryšiai.

- Nebūk kvailys, žmogau, - sumurmėjo jis, uždėdamas ranką ant Laskalio dilbio. - Žinai, ką Leo galvoja apie tokius reikalus. Palik ją ramybėje.

Laskalis sudvejojo. Tvirtai suspaudęs lūpas, suraukęs antakius mąstė. Galiausiai skubiai linktelėjo, apsuko vis dar nerimstantį žirgą ir nusekė paskui Stentoną. Žaliaakis džentelmenas kiek sudvejojo. Nužvelgė vyriškį, vardu Leo, bet šis nekreipė į jį jokio dėmesio - visą buvo sutelkęs į Rozalindą. Vyras gūžtelėjo pe-

diais, nukėlė prieš Rozalindą skrybėlę ir paragino žirgą.

Rozalinda liko akis į akį su Leo.

Ji atlaikė jo žvilgsnį. Numaldė virpuļį, nuslinkusį kūnu jam įdėmiai pažvelgus į akis. Bejausme išraiška vyras stebėjo ją, rodėsi, visą amžinybę. Galiausiai norėdama paraginti jį prabilti Rozalinda išskėlė galvą ir kilstelėjo antakius.

- Esu jums dėkinga, pone.

Vyro lūpose šmėkstelėjo šypsenos šešėlis. Palenkęs skrybėlę jis paragino žirgą ir nujojo pro Rozalindą.

- Geros jums dienos, ponja.

Rozalinda stebėjo tolstantį vyrą. Kūną užplūdo niekada anksčiau nejusti potyriai. Apėmė nepaaiškinamas netekties jausmas. Ranka savaime pakilo prie krūtinės. Ten pro suknelės vilną Rozalinda ėmė ieškoti ovalaus sidabrinio medaliono, kurį šeštojo gimtadienio proga jai pagamino senelis. Tai buvo didžiausias jos turtas. Šis medalionas neleido pamiršti tėvo pasaulio - buvo jos vienintelė sąsaja su ta šeimos puse. Kai tėtis žuvo, mama nutraukė visus ryšius su Alenų gimine.

Nuo jos tolstantis vyriškis buvo iš pasaulio,

uris formavo ir jos motinos charakterį. Turtingųjų pasaulio, valdomo griežtų elgesio taisyklių ir tvirto tikėjimo, kad visuomenės klasės turi išlikti atskirtos. Šis pasaulis nepriėmė, nepripažino Rozalindos ir Fredžio – net ir tada, kai tapusi našle jų motina į jį grįžo.

Tai buvo neapykantos kupinas, klaidų nedovanojantis pasaulis. Rozalinda visai nenorėjo būti jo dalis.

Tų sidabriškų akių sukelti jausmai nebuvo protingi. Jie atplėšė ją nuo žemės ir tol blaškė, kol apsisuko galva, o skrandis pradėjo vartytis. Jie priminė įvairias galimybes, žadėjo malonumus, žadino vyro rankų ir lūpų prisilietimų troškimą.

Ne bet kokio vyro.

Šio vyro.

Rozalindai derėjo jaustis priblokštai tokių skandalingų minčių, bet ji buvo suintriguota. Per visus trisdešimt metų joks vyras niekada taip nesudrebino jos širdies. Tos akys. Rodėsi, kad sielą jos veria kiaurai. Pirmą kartą gyvenime Rozalinda pradėjo bent menkai suvokti, ką reiškia žodis „aistra“.

Bakstelėjimas į ranką pažadino ją iš apmąstymų....